aki engedély nélkül megközelíti, az halál fia – mondta a sárkánylány. – De azért majdcsak kitalálunk valamit…

Néhány nappal később a Sárkánykirály elment otthonról. Ekkor a sárkánylány titokban magával vitte Haimeit a palotába. Megálltak a kincstár ajtaja előtt, és felváltva énekelni kezdtek. A szépséges dallamokra a sas figyelme lankadni kezdett, majd a hatalmas madár kis híján elbóbiskolt, végül pedig kíváncsi lett, ki énekel ilyen csodálatosan. Szárnyra kelt, és elhagyta az őrhelyét, hogy megkeresse a titokzatos dalnokot. Így amíg a sárkánylány tovább énekelt, Haimei be tudott surranni a kincstárba. Keresett-kutatott a sok csillogó holmi és drágakő között, de az aranykulcsot sehol sem találta. Olyan kincsek akadtak a kezébe, amikből élete végéig gazdag lehetett volna, de ő csak arra gondolt, hogyan tudná megmenti a faluját a pusztulástól. Már éppen feladta a reményt, amikor véletlenül fellökött egy ládát… amiből kiperdült az aranykulcs! Felkapta, kiosont a kincstárból, és a sárkánylánnyal együtt elmenekült. Ahogy az éneklés véget ért, a sas álmosan visszatelepedett az őrhelyére.

Amikor a két lány a kőkapuhoz ért, elég volt a kulcsot háromszor a sziklához koccintani, és már ki is nyílt a kapu, áradni kezdett a friss, tiszta víz a falu felé. A szomjas földek felitták a vizet, az öntözőcsatornák megteltek, az emberek pedig örvendeztek, hogy vége a szárazságnak. Amikor az áradat már magasra emelkedett, a sárkánylány figyelmeztette Haimeit, hogy el fogja borítani a falut; akkor gyorsan betömték a kaput, hogy a víz csak kis patakban tudjon tovább csordogálni.

Hamarosan hazaért a Sárkánykirály is, és látta, hogy mi történt. Azonnal tudta, hogy a harmadik lánya lopta el az aranykulcsot; büntetésből száműzte a sárkánylányt a tóból. A lány azonban nem búsult sokáig: beköltözött Haimei házába a faluban. Attól a naptól fogva a két lány boldogan élt együtt, és az egész vidék zengett az éneküktől.

A Bai nép lányai és asszonyai mind a mai napig összegyűlnek évente egyszer, a hetedik holdhónap huszonkettedik napján, hogy énekkel és tánccal emlékezzenek meg Tengeri Húgocska és a Harmadik Sárkánylány hősies tettéről.

RAMITOVIAMANDRENINI

MADAGASZKÁRI MESE

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer hét testvér, akik mind ugyanazt a lányt akarták feleségül venni. A szóban forgó lány, Ramitoviamandrenini híres szépség volt, az apja féltékenyen őrizte, és mindenféle próbák elé állította a kérőit. Egy nap a legidősebb fivér elhatározta, itt az ideje, hogy megkérje Ramitoviamandreninit feleségül. Megpakolta a tarisznyáját mindenféle ennivalóval, és útnak indult. Ahogy ment, mendegélt, megszólította egy zümmögő légy:

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy csepp mézet, és a segítségedre leszek – ajánlotta a légy.

– Ugyan, hess innen! Még hogy mézet! Hiszen te egész nap trágyában meg piszkos dolgokban turkálsz. Hagyj békén, pfuj! – kiáltott rá a legény, és még utána is csapott a kezével. A légy elmenekült.

Nem sokkal később ismét zümmögés ütötte meg a fülét, és eléje reppent egy darázs.

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Ha adsz egy csepp mézet, segítek neked elnyerni a lány kezét.

– Ugyan, hess innen! Máshoz sem értesz, csak ahhoz, hogy gusztustalan dolgokat falatozzál, meg az embereket zaklasd. Hagyj békén, vagy agyoncsaplak!

A legény bosszúsan gyalogolt tovább, míg meg nem éhezett; akkor letelepedett egy bokor tövébe pihenni. Ahogy falatozott, egy pacsirta szállt le az egyik ágra, és megszólalt:

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Ha adsz néhány szem fehér rizst, számíthatsz a segítségemre.

– Nem szégyelled magad? Ilyen kicsi, gyenge madár létedre ilyesmit ígérgetni! Még hogy te segítenél nekem? Hess innen!

A pacsirta elrepült, a legény pedig gyalogolt tovább. Nemsokára egy vaddisznó keresztezte az útját.

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy kis burgonyát, korpát, maniókát a tarisznyádból, cserébe én is segítek majd neked.

– Ugyan, hagyj békén! Te segítenél nekem? Te, aki egész nap a piszokban furkálsz, a sárban dagonyázol? Pfuj!

A legény addig gyalogolt, míg teljesen kiszáradt a torka, és a bőrét, ruháját belepte a por. Gondolván, hogy így mégsem állíthat be lánykérőbe, megállt egy tónál fürdeni. A tó vizén úszkáló vöcsök megszólította:

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy kis fehér rizst, és a segítségedre sietek majd.

– Nem szégyelled magad? Hiszen te máshoz sem értesz, csak a lubickoláshoz! Mi hasznát venném a tanácsodnak? Hess innen!

A legény magányosan ballagott tovább, míg végül megérkezett Ramitoviamandrenini falujába. A lány valóban olyan csodálatosan szép volt, ahogy híresztelték róla, és nevéhez hűen – mely azt jelenti, „anyjához hasonlatos" – tényleg nehéz volt megkülönböztetni hasonlóan szépséges édesanyjától. A legény illendően köszöntötte a családot, és jelentette, hogy lánykérőbe érkezett. Ramitoviamandrenini apja rögtön próbák elé is állította. Négy próbát kellett kiállnia, de mind a négyen elbukott; ötödszörre pedig meg kellett volna mondania, a két szépséges hölgy közül melyik az anya, és melyik a lánya, de ez sem sikerült neki. Megszégyenülten kullogott haza.

Ahogy a hat öccse meghallotta, hogy a bátyjuk nem járt sikerrel, ők is felbátorodtak, és, egyik a másik után, elindultak lánykérőbe. Nem járt azonban szerencsével a második, harmadik, negyedik, ötödik, és hatodik fiú sem; mind szégyenkezve sompolyogtak haza, míg végül már csak a legkisebb maradt hátra. Őt úgy hívták, Faralahi. A bátyáihoz hasonlóan alaposan feltarisznyált az útra, és elhatározta, hogy megpróbálkozik a lánykéréssel, hátha neki sikerül elnyernie Ramitoviamandrenini kezét.

Ahogy ment, mendegélt, ő is találkozott a zümmögő legyecskével.

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy csepp mézet, és a segítségedre leszek.

Faralahi megállt, elővette a csupor mézet a tarisznyájából, és cseppentett belőle egy kőre. A hálás légy így szólt:

– Köszönöm a kedvességed, Faralahi! Ramitoviamandrenini apja arra kér majd, válaszd ki két hölgy közül, melyik a felesége, és melyik a lánya. Jól figyelj, mert a lány nagyon szereti a mézet, az ő arcára szállok majd, onnan fogod megismerni!

A legény köszönetet mondott, és mendegélt tovább. Hamarosan találkozott a darázzsal.

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy csepp mézet, és segítek neked elnyerni a lány kezét.

Faralahi neki is cseppentett a mézből egy kőre. A darázs köszönetet mondott, és hozzátette:

– A lány apja azt a feladatot adja majd neked, hogy válaszd ki a csordájából a tehenet, amelyiknek először született borja. Ne félj semmit, csak jól figyelj, rászállok majd a tehén orrára!

Faralahi mendegélt tovább, míg össze nem találkozott a pacsirtával.

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Ha adsz néhány szem fehér rizst, számíthatsz a segítségemre.

Faralahi bőségesen adott rizst a madárnak a tarisznyából. A pacsirta boldogan szökdécselve így szólt:

– A lány apja arra kér majd, hogy számolj meg egy marék rizst, amit szétszórt a mezőn. Ne félj semmit, csak szólíts engem, és megoldom helyetted a feladatot!

Faralahi, szívében egyre több reménnyel, addig mendegélt, míg ő is összetalálkozott az úton a vaddisznóval.

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy kis burgonyát, korpát, maniókát a tarisznyádból, cserébe én is segítek majd neked.

Faralahi kipakolt a tarisznyájából mindenféle finomságot, és mind a disznónak adta. A vaddisznó cserébe boldogan csámcsogva megígérte, hogy ha a lány apja kemény munkát bízna rá, Faralahi szólítsa őt nyugodtan, és rögtön ott terem segíteni.

A legény addig ballagott, míg ő is eljutott a tóhoz, és ő is elhatározta, hogy megfürdik. A víz színén ringatózó vöcsök megszólította:

– Bátyám, merre tartasz?

– Megyek, megkérem Ramitoviamandreninit feleségül.

– Adj egy kis fehér rizst, és a segítségedre sietek majd.

Faralahi jó szívvel odaadta a maradék rizst a madárnak. A vöcsök cserébe megígérte, hogy ha szüksége lesz valakire, aki jól úszik és jól merül, feltétlenül szólítsa majd.

Végül, hosszas gyaloglás után, Faralahi is megérkezett Ramitoviamandrenini falujába. Illedelmesen köszöntötte a családot, és titokban elámult rajta, mennyire hasonlít a lány és az édesanyja; első látásra meg sem lehetett őket különböztetni egymástól. Ramitoviamandrenini apja rögtön a mezőre vitte a kérőt, és egy nagy marék rizst szórt szét a magas fűben.

– Ha ezt a rizst az utolsó szemig összegyűjtöd és megszámolod, akkor kiálltad az első próbát!

Faralahinak eszébe jutott a pacsirta, és amint egyedül maradt a mezőn, már szólította is a madarat. A pacsirta szélsebesen érkezett, és amikor meghallotta, mi a feladat, összehívta a rokonait, és mind nekiálltak a szedegetésnek. Még le sem ment a nap, mire összehordták a rizst az utolsó szemig, és meg is számolták gondosan. Ramitoviamandrenini apjának el kellett ismernie, hogy Faralahi teljesítette az első próbát.

Másnap az apa kivitte Faralahit a legelőre, ahol száz meg száz tehén kószált.

– Válaszd ki a tehenet, amelyiknek elsőként született borja! Ez a második feladatod.

Faralahi fel-alá sétált a legelőn, és gondosan szemügyre vette az összes tehenet; közben a darazsat szólította, hogy segítsen neki. Addig nézelődött, addig töprengett, míg végül az egyik tehén orrán megpillantotta az apró rovart.

– Ez az a tehén, uram!

Ramitoviamandrenini apja elismerte, hogy a fiú helyesen választott.

– A végén még te leszel a vejem! – jegyezte meg, aztán egy közeli tóhoz kísérte Faralahit. Ahogy a partra értek, az apa egy értékes, ragyogó gyöngyöt vett elő, és a vízbe hajította. – Estig keresd meg a gyöngyöt, és hozd vissza nekem!

Faralahi úgy tett, mintha bele akarna gázolni a tóba – ám amint egyedül maradt, szólította a vöcsköt, és a madár azonnal megjelent. Elég volt kétszer-háromszor lebuknia a víz alá, és már hozta is a csőrében a csillogó gyöngyöt. Ramitoviamandrenini apja nem győzött csodálkozni, amikor a legény beállított vele.

– Na, már csak egy próba van hátra – közölte. Másnap reggel kivitte Faralahit a mezőre, és így szólt:

– Estére ebből a mezőből rizsföld legyen!

Amint a legény magára maradt a munkával, szólította a vaddisznót. A vaddisznó fel is bukkant a családjával együtt, és rögtön munkához láttak: addig túrták a földet, míg teljes egészében fel nem szántották, gátat nem építettek köréje, és oda nem vezették a közeli patak vizét. Estére a rizsföld készen állt az ültetésre.

– Látom, nem mindennapi legény vagy, szívesen adom hozzád a lányomat – állapította meg Ramitoviamandrenini apja elégedetten szemlélve az eredményt. – Most már csak ki kell választanod, melyikük az!

Az apa intésére előlépett a kunyhóból Ramitoviamandrenini és az anyja, szakasztott egyforma ruhában. Úgy hasonlítottak egymásra, hogy a saját rokonaik sem tudták volna megkülönböztetni őket. Faralahi azonban csak egy pillantást vetett rájuk, és már hallotta is a legyecske zümmögését, ahogy a lány mézillatú arcára szállt. A legény mosolyogva nyújtotta a kezét Ramitoviamandrenininek.

Faralahi és a menyasszonya együtt tértek haza a fiú otthonába, és megtartották az esküvőt. A vőlegény fivéreit emésztette a sárga irigység, hogy az öccsük sikerrel járt ott, ahol ők mindannyian elbuktak.

Az első naptól fogva bosszút forraltak Faralahi ellen, és az irigységük még keserűbbé vált, amikor Ramitoviamandrenini egészséges kisfiúnak adott életet.

Egy nap a fivérek elhatározták, hogy elindulnak szerencsét próbálni, mivel hallottak róla, hogy egy közeli víznyelő mélyén kincs rejtőzik. Magukkal hívták az öccsüket, és előre kitervelték, hogyan veszejtik el. A víznyelőhöz évre kötelet fogtak, és a legidősebb fivér derekára kötötték. Nem árulták el Faralahinak, hogy a víznyelő mélyén egy rettenetes krokodil lakik, aki sok embert felfalt már. A legidősebb fivért épp csak leengedték egy kicsit, és már rángatta is a kötelet, hogy húzzák vissza. Sorra így tett a második, harmadik, negyedik, ötödik és hatodik testvér is – amikor azonban Faralahira került a sor, a fivérei egyszerre csak elengedték a kötelet, és az öccsük a víznyelő mélyére zuhant. A többiek nevetgélve, elégedetten tértek haza, és biztosak voltak benne, hogy végleg megszabadultak Faralahitól. Amikor hamis könnyeket sírva elújságolták a szomorú hírt Ramitoviamandrenininek, az asszony megtépte a haját, és gyászba öltözött.

Faralahi azonban nem halt meg a víznyelő mélyén. A krokodil épp nem volt odahaza, de ott voltak a kicsinyei. Faralahi óvatosan, gyengéden félretolta őket az útból, és addig keresgélt, míg meg nem találta a nyílást, amin keresztül a krokodil közlekedni szokott. A víznyelő mélyén meglelte a kincset is, amit oly sokan kerestek; belekötötte a ruhájába, és elindult a nyíláson keresztül kifelé. Ahogy kúszott, mászott, szembetalálkozott a krokodillal. Rémülten menekült visszafelé, ám amikor a krokodil észrevette, hogy nem bántotta a kicsinyeit, félreállt az útból, és engedte, hogy Faralahi sértetlenül távozzon.

Amikor Faralahi a szabadba ért, talált egy döglött antilopot. Lenyúzta a bőrét, és magára terítette; így, koszos, állatbőrbe csavart kolduskénti tért vissza az otthonába. A fivérei nem ismerték fel. Már messziről dobálták, kiabáltak neki, hogy takarodjon, vagy húzza meg magát Ramitoviamandrenini kunyhójában, ott úgysem lakik férfi. A jószívű asszony, nagy gyásza ellenére, szállást adott a koldusnak éjszakára. Amint kettesben maradtak, Faralahi levette a koszos állatbőrt, és felfedte magát a felesége előtt, aki boldogan borult a nyakába.

Másnap reggel mindenki legnagyobb csodálkozására maga Faralahi lépett elő Ramitoviamandrenini kunyhójából, a feleségével az oldalán. A hat fivért majdnem megütötte a guta a látványra; szégyenükben elsomfordáltak messzire, és soha nem is tértek vissza. A krokodil kincséből Faralahi és Ramitoviamandrenini meggazdagodtak, és boldogan éltek, míg meg nem haltak.

Azt mesélik, életük végéig úgy bántak az állatokkal, mintha édestestvéreik lettek volna.